

Между Каркария отъ изтокъ, и Алабакъ и Милеви скали отъ западъ, е задълбанъ тѣсниятъ проломъ на Ели-дере. Името на рѣката отъ едни се тълкува като рѣка, образувана отъ 50 дола, а отъ други, като вѣтровитъ долъ, рѣка. Ели-дере се наричаше доскоро и селото на дѣсния брѣгъ на проломното гърло. Сега то е прекръстено Вѣтринъ долъ.

Ели-деренскиятъ проломъ билъ мжно проходна тѣснина, затова и пжтищата, що свързвали Чепинското корито съ Пазарджикъ, минавали презъ Каркария. Край този пжтъ били издигнати яки крепости, отъ които най-силната и най-високата се е наричала *Цепино*, Сега нейнитѣ развалини сж известни подъ името *Метоха*. Тѣзи крепости били ту въ византийски, ту въ български ржце. При турското нашествие чепинскитѣ българи бранили мжжки независимостъта си и много късно били покорени. По-късно голѣмата частъ отъ планинското и свободолюбиво население било насила помохамеданчено.

Едва следъ освобождението, изъ пролома билъ прокаранъ коларски пжтъ, а напоследъкъ е построена и тѣсна желѣзопжтна линия, която свързва Пловдивската линия съ Якоруда, а по-късно още и съ Разлогъ—Неврокопъ. Пжтищата едва намиратъ мѣсто, за да се провиратъ изъ тѣсната и скалиста клисура, и на много мѣста сж построени подпорни стени край рѣката, а за желѣзния пжтъ сж пробити редица тунели.

Много обичамъ тая потайна тѣснина, притисната отъ високи скалисти брѣгове, въ която слушате неспирната пѣсенъ на буйната и многоводна рѣка, прекжсвана сега отъ свирката на паровоза или отъ грохота на камиона. Много пжти съмъ преминавалъ презъ него и то повече пеша. Пжтувалъ съмъ презъ всички годишни времена, но най-приятни сж били и си оставатъ зимнитѣ излети. При лѣтната засуха шосето става много пашно и е много претрупано отъ товарни коли, автомобили и камиони.